

ва, добра или зла комедія на езика ни, та ны подмѣта и за нея нашийтъ пріятель въ яда си и завистьта си къмъ насъ. Отъ вѣтъха дата, като наченва оттамъ критиката си и казва: «това е друга една *накъ* прѣправена работа отъ г-на Шипкова!» Ето на кое искалъ изведнѣждъ да обърне вниманіето на читателя.....

Туй става очивѣстно, че г-нъ Славейковъ, който лани отъ побратима си, редакторъ на букурешката «Свобода» бѣше са уловилъ въ литературна кражба, като бѣше си присвоилъ чуждо едно стихотвореніе, сега са показва и *лъжецъ* и голѣмъ *калпазанинъ*; за туй и не можемъ съ него да са погодимъ, като съкогашъ смы готовы да го изобличимъ за неговитъ вѣты и новы шарлатаніи. Но по разумитъ отъ нашата публика и потомството безъ сумнѣніе ще узнае това по добръ, и, въ положеніето на *третейскый* безпристрастенъ судъ, ще въздаде съкьму неговото право — и друго удовлетвореніе азъ не търся за обидитъ си отъ единъ безчестенъ характеръ като г. Славейкова.

Преди да свършимъ отговора си, нека хвърлимъ съ читателя единъ погледъ и върху стихотвореніето, което самозваннитъ нашъ критикъ прилага нѣкакъ на своята нарицало-критика въ брой 5-й на «Читалище» отъ 28 Февруаріа. — Правото, ный не виждамы въ тѣхъ, освѣтъ перифраза или продълженіе на прежнитъ му стихове: «жестокостъта ми ся сломи» —